

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. J. K.**, bývajúceho v K., zastúpeného JUDr. D. B., advokátom v K., proti žalovaným **1/ Mgr. I. Š.**, správcovi konkurznej podstaty úpadcu x, so sídlom v K., **2/ M. L.**, bývajúcej v K., zastúpenej JUDr. M. T., advokátom v L., **o určenie neplatnosti právneho úkonu**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29 C 66/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 10. novembra 2010 sp. zn. 11 Co 148/2010, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 10. novembra 2010 sp. zn. 11 Co 148/2010 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II rozsudkom zo 14. januára 2010 č.k. 29 C 66/2009-91 určil, že zmluva uzavretá medzi predávajúcim Mgr. I. Š., správcom konkurznej podstaty úpadcu V. a kupujúcou M. L., týkajúca sa prevodu nehnuteľností zapísaných na LV č. X., kat. úz. S., obce K., okresu K., parc. č. X. – ostatné plochy o výmere X. m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 113 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 115 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 126 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 131 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 135 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 242 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 87 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 8 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 8 m², parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 89 m² a parc. č. X. – ostatné plochy o výmere 88 m², je neplatná a žalovaným uložil spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 333,36 Eur do troch dní. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy a v konaní nebolo sporné, že x ešte pred vyhlásením konkurzu odpredali byty v bytovom dome súp. č. X. spolu s pozemkami pod domom, nie však príľahlú zeleň na 12 parcelách na F. ul. vo výmere 1 591 m². Správcovi konkurznej podstaty bol udelený súhlas na odpredaj týchto pozemkov

opatrením Krajského súdu v Košiciach žalovanej 2/, takýto postup správcu konkurznej podstaty bol však v rozpore s ustanovením § 70b ods. 5 zákona č. 328/1991 Zb., ktorý stanovoval, že pri konaniach začatých pred 1. augustom 2000 sa vo veciach prevodu vlastníctva bytov a nebytových priestorov bude postupovať iba podľa osobitného predpisu, pričom týmto osobitným predpisom bol zákon č. 182/1993 Z.z., t.j. zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. V zmysle § 23 ods. 1 citovaného zákona je s vlastníctvom bytu alebo nebytového priestoru v dome nerozlučne spojené aj vlastníctvo alebo iné spoločné právo k pozemku, na ktorom je dom postavený a k príľahlému pozemku. Ak je vlastníkom domu aj vlastníkom pozemku, musí previesť zmluvou o prevode vlastníctva bytu na vlastníka bytu alebo nebytového priestoru v dome aj príslušný spoluvlastnícky podiel na pozemku a na príľahlom pozemku. Správca konkurznej podstaty zabudol odpredať príľahlú zeleň na F. ul. o celkovej výmere 1 591 m², pričom jeho povinnosťou bolo odpredať tieto nehnuteľnosti vlastníkom bytov nachádzajúcich sa v bytovom dome č. X., avšak tieto nehnuteľnosti odpredal inej osobe, žalovanej 2/. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p., úspechom v konaní a vznikom trov na právnom zastúpení.

Na odvolanie žalovaného 1/ Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 10. novembra 2010 sp.zn. 11 Co 148/2010 zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietol a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že súd prvého stupňa nesprávne právne vec posúdil, keď po zistení skutkového stavu dospel k záveru, že žalobca má naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetnej kúpnej zmluvy. Uviedol, že platnosť kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovanými nemožno preskúmať v tomto konaní. Krajský súd v Košiciach ako konkurzný súd udelil správcovi súhlas na predaj predmetného majetku a proti takémuto opatreniu nie je prípustný opravný prostriedok a ani v inom konaní iný súd nemôže preskúmať a posudzovať jeho obsah a nemožno určiť ani neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou správca previedol nehnuteľný majetok. Právoplatné rozhodnutia súdov v iných konaniach sú záväzné pre každého. Platí, že celé konkurzné konanie uskutočňuje konkurzný súd a súčasťou konkurzného konania je aj fáza speňažovania majetkovej podstaty. Pri speňažovaní správca postupuje relatívne samostatne, jeho činnosť však podlieha kontrole súdu. Len konkurzný súd môže ovplyvňovať priebeh konkurzného konania. Do súdneho konania nemôže zasahovať iný súd, ale ani ten istý v rámci iného konania. Súd prvého stupňa preto nebol oprávnený zaoberať sa námietkou žalobcu spochybňujúcou platnosť kúpnej zmluvy. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 224, ods. 1,2, § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca a žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil a žalobe vyhovel, prípadne zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/, b/, c/ O.s.p. Uviedol, že považuje za nesprávny právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého prvostupňový súd úplne zistil skutkový stav, avšak vec nesprávne právne posúdil. Podľa jeho názoru vec nesprávne právne posúdil odvolací súd keď vyslovil, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti predmetnej zmluvy. Naliehavý právny záujem spočíval v tom, že žalovaná 2/ v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. nebola oprávnenou osobou, na ktorú malo prejsť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam – prísluším pozemkom, pretože malo prejsť na vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Vlastníci bytov tak nemôžu plnohodnotne užívať bytový dom. Nesúhlasí s názorom odvolacieho súdu, že platnosť kúpnej zmluvy nemožno preskúmať. Udelenie súhlasu správcovi konkurzným súdom s predajom predmetných nehnuteľností patriacich úpadcovi, nie je možné chápať ako zhojenie akýchkoľvek dôvodov neplatnosti zmluvy, ktorej uzavretie nastane až v budúcnosti bez možnosti vyslovenia jej neplatnosti a to najmä v prípade, ak uzavretie zmluvy bolo v rozpore so zákonom. S poukazom na ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uviedol, že bol ukrátený na svojich ústavou zaručených právach, pretože odvolací súd nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie, pretože neuviedol právny predpis ktorý aplikoval na prejednávajúcu vec a aplikáciou ktorého dospel k právnemu názoru, že rozhodnutie konkurzného súdu (opatrenie Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 1 K 235/96 z 27. septembra 2006) má za následok to, že kúpna zmluva medzi žalovanými bola platne uzatvorená. Z uvedeného dôvodu považuje rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné a nezákonné. Odvolací súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom aj tým, že sa nemohol vyjadriť k možnému použitiu iného ustanovenia pri rozhodovaní, ktorý napokon odvolací súd vo svojom rozhodnutí ani neuviedol. V ďalšom zopakoval skutočnosti týkajúce sa právneho posúdenia platnosti kúpnej zmluvy, ktoré uvádzal v priebehu celého konania.

Žalovaný 1/ sa k dovolaniu žalobcu nevyjadril.

Žalovaná 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že žalobca nebol na podanie návrhu na začatie konania aktívne legitimovaný a nepreukázal existenciu naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení a nesprávne si vykladá ustanovenia zákona č. 182/1993 Z.z. Navrhla dovolanie žalobcu zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v rozsahu vyplývajúcom z § 242 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie je prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd najskôr otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom, či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ vady v zmysle § 237 písm. a/ až e/, a g/ O.s.p. nenamietal a tieto vady nevyšli najavo ani v dovolacom konaní.

Vzhľadom na námietky dovolateľa a tiež s prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., dovolací súd kládol dôraz na skúmanie tej vady, ktorej existenciu dovolateľ v dovolaní namieta (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Z ustanovenia čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná

nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (napr. II. ÚS 85/06).

Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu o veci konať. Ak osoba (právnická alebo fyzická) splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú (viď nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. augusta 2001 II. ÚS 14/2001, z 13. novembra 2002 II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006 z 5. apríla 2007).

Ústava Slovenskej republiky predstavuje právny celok, ktorý treba aplikovať vo vzájomnej súvislosti všetkých ústavných noriem. Len výnimočne a ojedinele môže nastať stav, keď sa spoločensky upravený vzťah upravuje jedinou normou ústavy (II. ÚS 128/95). Každé ustanovenie ústavy treba interpretovať a uplatňovať v nadväznosti na iné normy ústavy, pokiaľ existuje medzi nimi príčinná súvislosť (II. ÚS 48/97), a preto ústavný súd opakovane vyslovil názor, že ustanovenia ústavy sa vysvetľujú a uplatňujú vo vzájomnej súvislosti všetkých relevantných noriem (II. ÚS 31/97, PL. ÚS 13/97, PL. ÚS 15/98, II. ÚS 10/99, I. ÚS 53/01, PL. ÚS 12/01, m. m. PL. ÚS 9/04 atď.).

Záver o interpretácii a uplatňovaní právnych noriem vo vzájomnej príčinnej súvislosti sa nepochybné vzťahuje nielen na ústavné normy, ale aj na právne normy obsiahnuté v právnych predpisoch nižšieho stupňa právnej sily, teda aj na právne normy obsiahnuté v zákonoch. Zároveň zo zásady ústavne konformného výkladu a uplatňovania právnych predpisov explicitne vyjadrenej v čl. 152 ods. 4 ústavy vyplýva aj požiadavka, aby všetky

orgány verejnej moci vykladali a uplatňovali zákony (zákonné normy) v súlade s obsahom a účelom dotknutých ústavných noriem.

Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I.ÚS27/04, I.ÚS74/05).

Podľa názoru dovolacieho súdu ústavne súladný výklad zákonov (podľa čl. 152 ods. 4 ústavy), platného i v čase rozhodovania odvolacieho súdu, v danom prípade predstavuje neoddeliteľnú súčasť rozhodovacej činnosti a ako taký jedine zodpovedá základnému právu každého na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy (obdobne napr. I. ÚS 24/00).

Podstata základného práva priznaného podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v prvom rade v oprávnení každého reálne sa domáhať ochrany svojich práv na súde a že tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola namietanému právu poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré ustanovenie o súdnej ochrane vykonávajú, a teda že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t.j. zákonom ustanoveným postupom súdu, dostať. Postup súdov v konaní o veci a jeho kvalita ustanovená zákonom je vyjadrením práva na súdnu ochranu účastníka konania vyplývajúceho z čl. 46 ods. 1 ústavy. Ochranu základným právam a slobodám poskytujú predovšetkým všeobecné súdy (I. ÚS 50/97, I. ÚS 54/97).

Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné

obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvôľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 1 O.s.p. Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry EŠLP. Judikatúra tohto súdu ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Právo účastníka na riadne odôvodnenie rozhodnutia je takým procesným právom, ktoré mu je v občianskom súdnom konaní priznané za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Tak odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, musia mať náležitosti uvedené v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Musia obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súdy sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musia vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a ich myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Účelom odôvodnenia rozsudku je predovšetkým preukázať správnosť rozsudku. Odôvodnenie musí byť súčasne i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné.

Zákomom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 211 O.s.p.) je nie len formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo nezdôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale má byť v prvom rade prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Tieto požiadavky napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa a žalobu zamietol, nespĺňa.

V prejednávanej veci odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvého stupňa, pričom svoje rozhodnutie (na rozdiel od súdu prvého stupňa) oprel o konštatovanie, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na určení neplatnosti kúpnej zmluvy, pričom neuviedol na základe čoho k takémuto záveru dospel. Vyslovil tiež, že platnosť predmetnej kúpnej zmluvy nie je možné preskúmať v tomto konaní, pretože konkurzný súd svojím opatrením, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, udelil správcovi súhlas na predaj predmetného pozemku a činnosť správcu podliehala kontrole súdu a do takéhoto súdneho konania nemôže zasahovať

iný súd a preto súd prvého stupňa nebol oprávnený zaoberať sa námietkami žalobcu spochybňujúcimi platnosť predmetnej kúpnej zmluvy. Z rozhodnutia nie je zrejmé a z ničoho sa nedá ani zistiť, z čoho vyvodil odvolací súd záver o nedostatku nalievavého právneho záujmu žalobcu na určenie neplatnosti zmluvy a nie je zrejmé ani to, prečo nemožno v tomto konaní preskúmať platnosť kúpnej zmluvy z 23. októbra 2006. Nie je zrejmé, z čoho odvolací súd vychádzal, keď vyššie uvedené konštatoval, pretože v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu chýba akékoľvek bližšie odôvodnenie a celkom chýba právne posúdenie. Odvolací súd neuviedol žiadne ustanovenie právneho predpisu, podľa ktorého prejednávajúcu vec posúdil. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd dokazovanie vo veci nedoplnil, pojednávanie na prejednanie veci nevytýčil a svoj rozsudok len verejne vyhlásil dňa 10. novembra 2010 (por. č.l. 122, 123). V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav. Predmetné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá požiadavke na riadne a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia a je tak zmätočné.

So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, čo malo za následok porušenie práva dovolateľa na spravodlivé súdne konanie a odňatie možnosti dovolateľa konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Uvedená skutočnosť, že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O.s.p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne.

Pokiaľ dovolateľ ako dovolací dôvod uvádzal inú vadu konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), dovolací súd uvádza, že napadnutý rozsudok nemohol v dovolacom konaní podrobiť prieskumu z hľadiska

správnosti zaujatých právnych záverov vzhľadom na už spomenuté vady, z dôvodu ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu nie je pre toto posúdenie dostatočným podkladom.

Dovolací súd z dôvodov vyššie uvedených zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 243b O.s.p.) bez toho, aby pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti námietky dovolateľa, že v konaní došlo k inej vade konania a že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. marca 2012

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová